

PRESTAVÍGSLA Í VESTURKIRKJUNI

Vit prenta her prædiku, sum Petur Martin Rasmussen, prestur, helt í Vesturkirkjuni sunnudagin, tá ið Uni Næs og Ólavur Rasmussen vórðu prestvígdir

II Mt. 25,14-30
Bøn.

Góði himmalski faðir! Takk fyrri livið. Takk fyrri tað álit, tú hevur sýnt okkum: at umsita titt skaparverk. Takk fyrri ta tænaðu, tú hevur givið einum og hvørjum av okkum. Takk fyrri prestatænastuna. Takk fyrri tey menniskju, tú hevur givið okkum at gera tænaðu millum. Hjálpa okkum til ikki at gera álitin tinum fyrri skommum, men virka í kærleika og trúskapi, so at tænaða okkara verður tær til æru og næsta okkara til signingar, til gleði og til gagns.

Hetta er ein av teimum frásagnum, vit hava lært í biblíusøgu, og sum vit øll kenna, og tað man eingin ivi vera um, at tað er úr hesari søgu, orðið talent er lænt inn í nútíðar mál í merkingini iborin evni ella vit og skil.

Á eingilskum kunnu vit siga um eitt fólk, sum hevur eitt gott høvd, at viðkomandi er talentet, og eg hugsi tað er í sjónleikara og listaheiminum, at orðið talentspeidarar verður sagt um tey, sum leita eftir fólk við framúrskarandi evni.

Tað man eisini hava verið hesin týðningur av orðinum talent, sum lá aftan fyrri ta yvirskrift, sum henda søga hevði fingið í ti biblíusøgu, sum eg læs í barnaskúlanum:

Talentirnar, ið vórðu latnar til brúks. Í biblíutýðingini hjá Victori Danielsen eitur søgan: Tænararnir, ið finga talentirnar. Okkara visu biblíuforfeðrar hava kanska havt varhugað av, at okkur var galið við ti týðningi, orðið talent hevði fingið og hava so givið søguni tað einkissigandi heitið: talentirnar.

Tað er einki galið við at tala um evni hjá menniskjum, og í sær sjálvum er tað heldur einki galið við at nevna hesi evni talent-

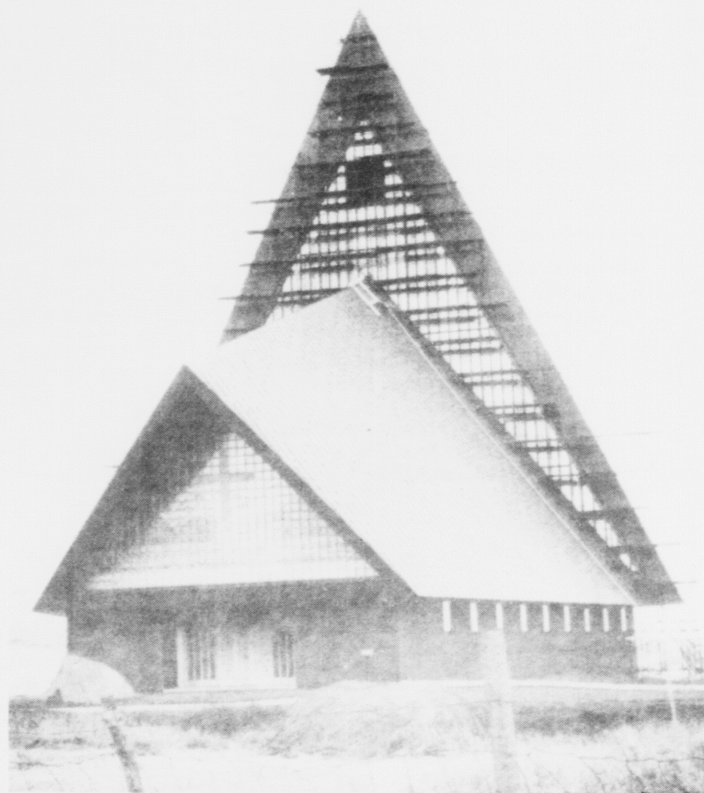
ir. Men tað er bara ikki tað, orðið talent merkir í tekstinum í dag. Vit menniskju eru so vælgerandi ymisk og hava tí eisini ymisk evni. Og hesi evni verða eisini umrødd í søguni, sum er prædikutekstur í dag, við orðinum forimunur. Í upprunatekstinum stendur eitt orð, sum vit vanliga umseta: kraft, máttur, megi og vit kundu saktans umsett við orðinum evni í hesum føri. Og teir triggir menninir fáa ikki líka nógvar talentir, júst tí at evni teirra eru ymisk: ein fær 5, ein 2 og ein 1. Men — lat tað vera sagt eisini — tað er ikki vist, at tann, sum fær eina talent, er fimm ferðir so byttur sum tann, ið fær fimm. Hann kann saktans hava fimm ferðir so gott skil fyrri øllum øðrum, men hetta er lænt inn í umsita pening liggur ikki fyrri hjá honum.

Men tað er ikki hetta við evnunum, sum ðr høvudstáturin í søguni. Hann er ein annar.

Søgan snýr seg um álit. Teir tveir av húskollunum eru álitismenn, eru til at líta á, ella eru skilamenn í ti arbeiði, teir eru settir til. Teir gera sitt arbeið væl og verða nevndir góðir og trúgvir húskallar. Tann triði svikur tað álit, honum er sýnt. Hann verður nevndur ein illur og latur húskallar.

Tað eru fyra menn í søguni, ein húsbóndi og triggir húskallar. Talentirnar eru ikki evnini, húskallarnir hava til at røkja tað arbeið, húsbóndin setir teir til, men eru ognir húsbóndans, sum hann — húsbóndin — setir teir — húskallarnar — til at umsita, meðan hann er burtur.

Talentir eru peningur. Tað kundi saktans verið okkurt annað, sum hesir triggir finga at taka sær av. Tað kundi verið jørðin hjá húsbóndanum, sum teir finga lítna til. Hugsa vit um okkara víðurskipti,

kundi verið eitt skip, eitt húsarhald, at byggja eina hús, at røkja arbeið í eina skúlastovu, eina skrivstovu, snøgt sagt eitt hvørt arbeið, og við hesi gudstænastu í huga sum prestavígslugudstænastu kundi tað verið prestastarvið. Hvat tað so var fyrri eitt arbeið, søgan snúði seg um, so var tað spurningurin um álit í dagliga starvi okkara, alt snúði seg um.

Fyri at gera hetta, at spurningurin her er um álit, greitt, kunnu vit taka fram orðið úr tekstinum: hann gav teimum tað, hann átti, upp í hendur. Orðið merkir ikki, at húsbóndin gevur húskollunum allan sin pening til ognar, men at hann setir teir at umsita hann fyrri seg. Húskallarnir eiga ikki peningin, so teir kunnu gera við hann, sum teir

vilja, eins litið og húsmiðurin eigur húsini, hann smíðar, ella lærarin eigur børnini ella prestur eigur kirkjufólkið. Húskallarnir eru tænarar, sum skulu umsita peningin fyrri húsbóndan eins og húsmiðurin smíðar húsini fyrri tey, sum eiga tað, lærarin undirvisir børnunum fyrri foreldrini, sum eiga børnini og eins og prestur ger eitt arbeið í og fyrri kirkjulíðið.

Tit baðir, sum verða prestvígdir í dag, fáa prestastarvið litið til. Tað er ikki tykkara arbeið. Tað er ein Guds gerningur, tit verða settir til, tit fáa lítna til. Menniskjansliga er tað bispur, sum litur tykkum tað til. Tað kann hann bert gera, tí at hann sjálvur er prestur eins og hann sjálvur fekk tað litið til av einum, sum var prestur og hann

aftur frá einum presti. So leiðis verða tit settir inn í eitt rað av prestum í Guds kirkju, sum á onkran hátt gongur aftur til Jesu egnu lærusveinar. Hetta er ein tanki, sum kanska — og eg havi hug at siga: vónandi — ræðir tykkum ikki so litið. Men samstundis eigur hetta at vera ein uggi hjá tykkum í dagliga starvi tykkara. Hetta er ikki eitt starv, tit kunnu troðka tykkum inn í, men sum tit bert kunnu fáa við at verða settir í tað, settir inn í eitt rað av prestum, av tænarum, sum røkkur 2000 ár aftur í tíðina og fevnir um allan heim, og tá ið tit einaferð ikki eru meira, koma onnur tí tykkara stað.

Søgan kann lesast á ymsan hátt. Vit kunnu týða húsbóndan sum Gud. Tó verða húskallarnir øll menniskju, sum Gud krev-

ur lýdni av. Vit kunnu eisini týða hana reint verðsliga og lata húsbóndan vera onkran, sum skipar fyrri t.d. á einum arbeiðsplássi og húskallarnir vera tey, sum skulu gera arbeiðið, og í øllum arbeiði krevjast fólk, sum litast kann á. Vit kunnu eisini lata vera at hugsa um, at ein er húsbóndi og hinir eru húskallar og so í staðin hugsa um víðurskipti okkara við grannan, við starvsfelagan, við børn ella foreldur okkara, við bygðarfólk og landsmenn okkara, stutt sagt við næsta okkara. Í øllum førum verður tað ein spurningur um álit millum menniskju. Og lat tað verða sagt klárt og týðuliga: vit skulu ikki velja millum hesar møguleikar, antin at vera trúgv móti Gudi, ella arbeiðsformanninum ella næstanum. Tvørturímóti: hetta er eitt og tað sama: trúskapur, álit, i okkara dagliga livi, havat so starv okkara er.

Higartil hava vit lisið søguna uttan at skeitt til tann samanhag, hon stendur í. Hon stendur í kap. 25 í Mt. ev. Kap. 24 og 25 er eitt langt samanhagandi rað av orðum ella myndum av tíðarinnar enda, av evsta degi, dómadegi ella hvat vit vilja nevna tað, tí degi tá ið Kristus kemur aftur.

Seinasta orðið undan tekstinum hjá okkum í dag er: Vakið, tí at tit vita hvørki dagin og timan! Okkara søga má tí hoyrast sum ein útleigging av hesum orði. Hon er tá eitt róp inn í mannaheimin um at vera vakin, tí at hvønn dag, hvønn tima og á evsta degi verða vit steynd inn fyrri Guds dómstól.

Verið vakin! kann standa sum yvirskrift yvir báðum hesum kapitlunum. Verið vakin, tí Kristus kann koma aftur nær sum helst, og dómur verður hildin yvir okkum, nær sum helst. Kristus kemur sum snarljósið, ið skyggir í eystri og lýsir í vestri, men nær hann kemur veit eingin.

Endin kemur í eina kata-

